

bringe Pas, at han har kunnet vandre ind over Landets Grænser, naar hans Vandrebog, der maaskee efter europæisk Skik og Brug for Hænderkæftensværdene betragtes som Pas, befandtes at være i Orden, men at han i ethvert Fald for Fremtiden vil være fritaget for at legitimere sig med Pas, følger umiddelbart af Loven; men Spørgsmaalet er det: fritages han for de nærgaaende Undersøgelser, som Fordn. af 10 Decbr. 1828 hidtil har undergivet ham? Af den høitærede Ministers Foredrag erfares det, at dette er Tanken, men at man har meent, at det ikke behøvede at træde fuldkommen klart og bestemt frem, ligesom at udtales, at det kunde være rigtigere at lade Loven i saa Henseende forholde sig taus og instruere Politiovrighederne ved Circulairer. Det forekommer mig mere end tvivlsomt, om dette er rigtigt. Er man paa det Reue med, at dette Baand er unaturligt og bør hæves — og det forekommer mig, at Ministerens Udtalelser maatte give det Indtryk, at det er hans Overbeviisning — saa mener jeg ogsaa, at det er rigtigt, at det bestemt udtales i Loven; thi det er ingenlunde en Selvfølge, at fordi Paslovgivningen ophæves, ogsaa andre, maaskee i Væsen noget beslægtede, men dog i og for sig forskjellige Undersøgelser, der lægge Hindringer for den Fremmedes Ankomst hertil, vilde bortfalde, og Sagen bør neppe voldgives administrativt Skjøn. Jeg troer derfor, at det maa tages under Overveielse, om ikke en udtrykkelig Udtalelse i saa Henseende bør finde Sted. Det er min Overbeviisning, at det vilde være rigtigt, at disse indskrænkende Bestemmelser saldt bort. Andre kunne mene, at det kunde være rigtigt at holde paa dem. Men det fortjener vistnok under alle Omstændigheder at blive Gjenstand for nøie Overveielse. Jeg ønsker imidlertid ikke derfor, at denne Sag skal gaae til Udvalg, jeg tænker, at vi vel ved Conference med Ministeren udenfor Salen vilde kunne blive enige, og jeg skal derfor ikke for mit Bekommende andrage paa noget Udvalgs Medsættelse.

Justitsministeren: Jeg skal gjentage, at jeg ikke vilde ansee det for heibigt i Lovudkastet om Forandringer i Passafænet at op-

tage en speciel Bestemmelse med Hensyn til det nu omhandlede Punkt. Skulde det være Gjenstand for Ophævelse af Lovgivningsveien, burde det neppe skee igjennem denne Lov. Men det, som man ikke maa tabe af Sigte, er, at Alt, hvad der staaer i Forbindelse med disse Bestemmelser, er af den Natur, at ligesom man ogsaa hidtil igjennem administrative Foranstaltninger har gjoet betydelige Indskrænkninger i hele Pasvængen, vilde der ikke et Dieblit kunne være Tvivl om, at en administrativ Foranstaltning ogsaa i nærværende Tilfælde vilde fjerne alle Vanskeligheder, og at en Tilkjendegivelse til alle Politiautoriteter om, at der ikke vilde blive Spørgsmaal om at foretage nærmere Undersøgelser med Hensyn til den Paagældende, uden forsaavidt Politiet i andre Henseender maatte finde det fornødent, vilde ganske sikkert fyldestgjøre Siemedet. Skulde det — hvad jeg holder mig overbeviist om ikke vil kunne skee — vise sig, at Foranstaltningen ikke var tilstrækkelig, da vilde Veien altid staae aaben til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse, for at faae den ældre Bestemmelse hævet; men der vil efter hele Forholdets Betskaffenhed ikke kunne være Tanke om, at der herved skulde kunne opstaae nogen Vanskelighed, ligesaalidt som man kan troe, at naar Pasvængen hævedes og et Circulair tilkjendegav, at den omhandlede Foranstaltning ikke skulde iværksættes, der da alligevel skulde kunne paaføres de Paagældende nogen Ulempe. Naar Principet er det, at Enhver, der hører til de nævnte Nationer, har Ret til at komme ind i Landet uden at være forshnet med saadanne Legitimationsbeviiser, som Passet indeholder, vil den øvrige Fremgangsmaade kunne ordnes ad administrativt Ve.

Da ikke flere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved Sagens Overgang til anden Behandling eenstemmig vedtoges med 33 Stemmer.

Formanden: Efter Dagsordenen er det intet Videre at foretage. Dagsordenen for næste Møde imorgen Kl. 2 vil være: